

Brev till Sophie Elkan från Selma Lagerlöf: 1911-1913 : L 84:1 - 107

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

Käraste.

Ja, jag måste väl säga i Torsdag, blev berättat och hade till mig själva. Det måste vara skick. Jag blev förfärligt ledsen för din skull, det var nämligen roligt, då han blev rik, liksom lustigt och äventyrligt som i en saga, fastän jag mycket agillade, att en man, som i uppenbar själva arbetat på i en hundvårdning förtjänat en million.

Jag tänkte för mig själva, det är ju litet illa ^(fördig) särra om det hade gått galeat för Birger, men det är det inte. För det första har du ingen annan än dig själv att tänka på härvidlag. Du har ingen släkt, som blir ledsen. Det är utom far, och utom mor, mästare, utom farmor. Om det ginge galeat för en av mina systersöner skulle hela släkten råka i förtvivlan, Leda och Yarna, och detta är det värsta. Vidare har aldrig Axel haft för vana att tiggja av dig, så att du slipper honom nog också denna gång. Han reser nog ut till Amerika och kommer väl att slusa upp och ner många gånger, som han har älskat sin tillvaro.

Det du jag tycker, att du skall ta saken lugnt, åtminstone tills du får höra något mer allvarligt än det, som står i tidningen. Han har inte förpalat, alltså kommer han inte inför rätta. Han får göra session och det är tråkigt, men det är inte mer än han måste gå igenom. Det hör till hans ylle. Han menar säga. Att han håller sig medan beror nog bara på den nervositet. Han har naturligtvis varit mycket övermodig och glad över sin lycka. Det kan rent av vara såsom påstås, att han nu inte vill veta sig, sedan han har lidit nderlag.

Men visst är det synd om dig. Och visst var det bra snart, att detta skulle komma nu, då

du just skulle skriva det senaste på din
bald, Men du får tänka på dina nyheter
som på personer, som man inspekterar, som vänta
sig av. Jag gör det redan i hög grad med mina.
Jag vill inte ha sorg eller glädje av denna generation,
som jag inte förstår och som jag inte högerkän, Du
kan inte heller ha nå mycket hjärta för Axel Boer.
Blom har för öfrigt mer än mig i dina förhållningar, då-
gen skulle vi det inte fräga om, så vill jag ha
förstå.

Du skall få höra något märkvärdigt. Yalberg hade
haft med sig hit en ny patiensbok, som jag öppnade på
söndagskvällen. Då säger Fröken Lundgren helt kort:
"Om jag skulle få spå med de nya korten. Det sägs att man
spår sant med nya kort." Så lade hon ut en stjärna för
mig och spådde något i den här vägen. Det blir något
tråkigt i affären eller på annat sätt för en ung Karl.
Blom har det mycket säkert, och hon tyckte det var
huru skulle komma hit för att få hjälp. Blom såg det
så tydligt, att hon blev intrigerad och lade en stjärn-
man för att få veta mer. Samma kort kom igen, och
jag lade, att jag skulle tala om det för henne, och
jag fick höra att många mig om samma i nödigheter,
och avundliga bekymmer. — Då minste ännu ingen här
något om saken. Var hon här med sina tankar? Jag
tycker, att detta är helt oförklarligt.

Den jag mest tänker på är det lilla skänkbara
barnet, som du hade buren om i sängen.

Äckla, det är ju väl, att du har ett arkte, som
du älskar. Det är som en arkte. Jag tycker
ju, att det hela är så sant, därför att jag förstår
att du måste ha det så sant. Man tycker borde ha
stygga. Blom blir aldrig annat än ett barn, som borde
hållas i tukt.

Din mest mycket kärlek
Selma